

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 9Co/40/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718201132  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5718201132.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcov: 1/ mal. G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. - U., N. XXXX/XX, zastúpenej žalobcom 2/ ako zákonným zástupcom, 2/ Ing. O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako žalobkyňa 1/, obaja zastúpení JUDr. Vojtechom Földesom, advokátom so sídlom v N., M. F. XXX, proti žalovaným: 1/ V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX., 2/ V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako žalovaná 1/, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 11C/4/2018-128 zo dňa 25.09.2018, takto

### rozhodol:

Vo výroku, ktorým okresný súd návrh žalovanej 2/ na prerušenie konania zamietol (I.), ako aj vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol (IV.), **p o n e c h a l** rozsudok nedotknutý.

V ostatných častiach (II., III., V.) rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovia 1/, 2/ **m a j ú** voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zaviazal žalovanú 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu za bolesť vo výške 1.855,- eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.325,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,- eur. Žalované 1/ a 2/ zároveň zaviazal zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu ušlého zisku vo výške 160,38 eur a náhradu nákladov spojených s liečením žalobkyne 1/ vo výške 162,42 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcom priznal náhradu trov konania proti žalovaným v celom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že protiprávnym konaním žalovaných vznikla žalobcom škoda. Žalované porušili svoje právne povinnosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 1 Zákona o držbe psov, následkom čoho došlo k útoku psa na žalobkyňu 1/. Tieto skutočnosti mal súd preukázané i z rozsudku tamojšieho súdu č.k. 3T/2/2017-196 zo dňa 04.12.2017, ktorým bola žalovaná 2/ odsúdená za spáchanie prečinu ublíženia na zdraví porušením dôležitej povinnosti. Majiteľkou psa bola v čase spáchania priestupku žalovaná 1/, a preto súd ustálil i jej zodpovednosť, keďže v čase predmetného útoku udelila svoj súhlas žalovanej 2/ k vedeniu psa. Pri ustálení výšky škody vychádzal jednak z odborného vyjadrenia MUDr. O. M., PhD., ktoré bolo v súlade so zákonom č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Za účelné náklady považoval hotové výdavky vynaložené v súvislosti s liečením ako ušlý zisk žalobcu 2/, keďže hospitalizácia žalobkyne 1/ si vyžadovala jeho trvalú prítomnosť a hotové výdavky, vynaložené v súvislosti s liečením, ktoré preukázal výškou faktúr, ktorými boli vyúčtované odmeny za psychologické poradenstvo, cestovné náhrady, atď. tak, ako to podrobne zdôvodnil v bodoch 18, 19

a nasl. dôvodov napadnutého rozhodnutia. Pri určení výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil trvalé následky predmetného útoku psa na psychiku i telesnú integritu žalobkyne 1/, pričom prihliadol na ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka. Súčasne prihliadol i na okolnosti na strane žalovaných, ktoré predchádzali predmetnému útoku, keď žalované si boli vedomé zdravotného stavu a fyzickej zdatnosti žalovanej 2/, ktorá v čase útoku psa viedla. Tieto vlastnosti boli absolútne neprimerané vo vzťahu k vedeniu psa - argentínskej dogy.

3. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcom ako úspešným účastníkom náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie, čo do vyhovujúcej časti, v zákonom stanovenej lehote žalované. Žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti zmeniť, žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietnuť dôvodiac tým, že súd prvej inštancie, i keď vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, nesprávne rozhodol. Pochybnou podľa ich názoru je v prvom rade otázka vzniku zodpovednosti za škodu u žalovanej 1/. Táto síce telefonicky udelila súhlas žalovanej 2/ s tým, že môže ísť so psom na prechádzku, pričom sa jednalo o psa bezkonfliktného, ktorý dovtedy žiadnym spôsobom na nikoho nezaútočil a žalovaná 2/ aj v minulosti s týmto psom na prechádzku chodievala. Podľa ich názoru nie je rozhodujúca váha, resp. fyzická zdatnosť psa a vodiaceho človeka, lebo psa je možné ovládať inými prostriedkami, ako len fyzicky. V takomto prípade nemožno ani hovoriť o priestupku. Vyvodzovať z hmotnosti žalovanej a jej zdravotného stavu závery o tom, že nie je schopná viesť psa, je laickou úvahou, pre ktorú nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Druhou rovinnou je otázka výšky nemajetkovej ujmy, keď súd túto časť svojho rozhodnutia len všeobecne zdôvodnil, pričom svoje rozhodnutie neoprel o žiadny podobný prípad, ktorý by už súdy v Slovenskej republike rozhodovali. V prípade zabitia blízkeho človeka pri dopravnej nehode, teda podľa ich názoru neporovnateľne ťažšieho zásahu, sa suma náhrad nemajetkovej ujmy líši od 7.500,- eur po 15.000,- eur.

5. Žalobcovia vo svojich vyjadreniach prostredníctvom právneho zástupcu žiadali rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Podľa ich názoru, súd prvej inštancie v konaní postupoval dôsledne v súlade s procesnými a hmotnoprávnymi predpismi a na základe podrobného vyhodnotenia dôkazov dospel i k správnym skutkovým zisteniam. Tvrdenia žalobcov o prostriedkoch a iných zariadeniach, ktoré znásobujú silu človeka, sú podľa ich názoru účelové, lebo je nepochybné, že pri incidente došlo k poškodeniu na zdraví u žalobkyne 1/, za čo nesú zodpovednosť žalované 1/ a 2/, keďže je ich povinnosťou zabezpečiť psa takým spôsobom, aby nemohol ohroziť zdravie tretích osôb. Poukazovali na to, že malé 5-ročné dieťa samo o sebe utrpelo v dôsledku útoku silného veľkého psa vážne zranenia, ktorých dosah nie je možné vtiesnať do tabuliek odškodňovaní bolestí a sťaženia spoločenského uplatnenia. Zjazvenie tváre dieťaťa a následky na mimike tváre sú pre každého človeka, o to skôr pre malé dievča, zásahom do jej práva na šťastné a pokojné detstvo, telesnú integritu, detskú krásu a do budúcnosti znamená zásah do osobnostných práv, čo sa prejaví v jej súkromnom osobnom živote.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

8. Súd prvej inštancie vo svojich dôvodoch podrobne uviedol, ako vyhodnotil vykonané dokazovanie, akými úvahami sa pri tomto hodnotení riadil (body 18 a nasl. dôvodov napadnutého rozhodnutia), a preto ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť vykonané dokazovanie iným spôsobom.

9. Je nepochybné, že ku škode na strane žalobcov došlo v dôsledku nezvládnutia zvieratá - psa, ktoré ublížilo žalobkyne 1/ a súd prvej inštancie preto správne ustálil zodpovednosť žalovaných 1/ a 2/ za vznik škody. Žalované sa v žiadnom prípade nemôžu vyvinieť zo zodpovednosti poukazujúc na správanie zvieratá v minulosti, prípadne na jeho povahu, lebo je výlučne na majiteľovi, resp. na vodiacom, aby

ovládali psa v každej situácii. Je všeobecne známe, že pes v priebehu života môže viackrát zmeniť povahu, nemožno od neho očakávať kultivované správanie v každej situácii, keď na rôzne podnety môže reagovať iným spôsobom, a preto tak, ako je už vyššie uvedené, sa odvolací súd v tomto smere stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

10. Správne postupoval súd prvej inštancie i pri úvahách o náhrade nemajetkovej ujmy, keď prihliadol najmä na fyzický vek dieťaťa a následky zážitku nielen fyzického, ale najmä psychického charakteru, sa jednalo o zásah do tvárovej oblasti u maloletého dievčatka, ktoré v súvislosti s fyzickým vyspíevaním bude mať následky i v budúcnosti.

11. Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme súd musí vždy vychádzať z okolností konkrétneho prípadu, ktoré jednoznačne súvisia i s vekom poškodeného, jeho psychickým vývojom, atď., a preto nemožno vychádzať len z obdobnej judikatúry, na ktorú poukazovali žalované vo svojom odvolaní.

12. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP s použitím ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a priznal žalobcom, ktorí mali v odvolacom konaní úspech, nárok na náhradu trov v celom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie Krajského súdu v Žiline bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).